

[Stetter.]

og hvorfor kan vi udvide forbindelser med u-lande og kommunistlande, men end ikke drøfte gensidige handelsforbindelser til begge fordelt med Spanien, som derved måske får en større mulighed for at opleve en demokratisk udvikling? Jeg må sige, jeg forstår ikke noget af det, men hr. Erik Holst vil måske være så venlig at forklare mig det.

Dernæst har jeg et svar til hr. Maigaard. Forud for folkeafstemningen sagde det konservative folkeparti, at EF-samarbejdet også er et spørgsmål om et politisk samarbejde. Vi gik ind for et stærkere europæisk samarbejde i EF, og vi gik ind for et EF-Parlament med direkte valg, for blot at nævne nogle af vore synspunkter. Den daværende statsminister, J. O. Krag, erklærede i en stor tale her i tinget, at han var tilhænger af et Europas forenede stater, Folketingstidende 1971-72, sp. 7188. Det er derfor ganske uberettiget, når hr. Maigaard kritiserer EF-tilhængerne over en kam for at have udtalt sig mod et stærkt og et handledygtigt EF. Det er en argumentationsform, som tinget og offentligheden ikke er tjent med. Man skulle næsten tro, at hr. Maigaard betragter sig selv som den, der beskytter demokratiet i Europa. For os at se, så er et styrket europæisk Parlament med direkte valg netop en styrkelse af de europæiske folks muligheder for at øve kontrol med den europæiske administration. Det går vi ind for, men det går hr. Maigaard altså imod.

Hr. Maigaard har ret i, at der var en snert til ham i mine bemærkninger om arbejdsformen i markedsudvalget. Og hvad var så hans svar? Et ønske om endnu mere kontrol og papirvælde, der helt vil kvæle de positive initiativer, der bør udgå fra Danmark i EF. Det drejer sig jo også om at give regeringen nogle fair arbejdsbetingelser.

Folketinget skal naturligvis fortsat give regeringen de retningslinjer, den skal arbejde efter, og vi skal bevare kontrollen i de store linjer. Men regeringen og markedstilhængerne kan efter min vurdering ikke længere finde sig i, at markedsmodstanderne rent faktisk umuliggør denne udvikling ved at kræve en arbejdsform, som man ikke kender i noget andet EF-land, og en arbejdsform,

som man ikke kan leve med i længden. Jeg er tilfreds med, at flere af ordførerne har udtalt sig på samme måde, og så mener jeg nok, at vi kan finde formen inden for de bestående rammer.

Med hensyn til de fire dagsordensforslag kan vi sige, at vi kan stemme ja til det af hr. Erik Holst stillede forslag. Såfremt de tre andre kommer til afstemning, vil vi stemme imod.

Maigaard (SF):

Jeg har fremsat nogle bemærkninger om planerne om den europæiske union, men jeg kan jo ikke glæde mig over, at det er noget, som de mennesker, som er gået ind for denne union, har svaret på. Jeg vil nu alligevel gøre et forsøg på at få at vide, hvor venstre står i diskussionen om den europæiske union, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Guldberg, som jo har tilsluttet sig Europa-Parlamentets beslutning om en europæisk union, om det virkelig er rigtigt, at sikkerhedspolitik skal være et EF-anliggende. Om det virkelig er rigtigt, at man i Ministerrådet skal give afkald på princippet om enstemmighed. Er det venstres linje, at sikkerhedspolitikken skal være et EF-anliggende, og at man ikke skal anvende veto retten længere i Rådet?

Jeg stiller det præcist og klart, sådan at det skulle være muligt at få et klart svar.

Jeg må jo sige, at markedsministeren har ikke rigtig villet ind på at diskutere de problemer, der ligger omkring det direkte valg. Der er sagt: over hele EF-området er man enig om, at der er en sammenhæng mellem valgformen og beføjelserne. Intet svar fra ministeren. Der er sagt: når vi nu diskuterer direkte valg til Europa-Parlamentet, så skal man lægge mærke til, at vi samtidig har et forslag om at udvide Europa-Parlamentets budgetbeføjelser, som vi skal behandle i dette ting — en ændring af Romtraktaten. Intet svar fra ministeren. Der er sagt: Europa-Parlamentet kan bygges op på anden måde end ved at ændre Romtraktaten — ved at ændre efter de procedurer, der ligger dér — Europa-Parlamentet kan styrkes ved at få penge til rådighed, og der er peget på, at Parlamentet i år har jobbet sin kvota op fra 485 mill. kr. til 773 mill. kr. — jeg tager for givet, at regeringen giver sig i de sidste afpresningsforsøg, der er sket. Intet svar